

ΒΙΔΑΣ

Ἦλθε κι' ὁ Ἕλληνας Βίδας ἀπὸ μιᾶ ξένη χώρα
 νὰ δείξη κ' ἐδῶ πῶς ἔμαθε νὰ ψάλλῃ,
 ἀλλὰ κι' αὐτὸς ὁ Βίδας ἐπέτυχε τὴν ὥρα
 κ' ἐκάτησε στὴν πῆχτα καθὼς καὶ τόσοι ἄλλοι.

✽

Ἀγαπητέ μου Βίδα, σὰν Ἕλληνας ποῦ εἶσαι,
 σ' ἐπρόκεισε ἢ φέσις μὲ μιὰ φωνὴ χρυσή
 καὶ γὰρ τετόρος πρώτης ἀπ' ὅλους θεωρεῖσαι,
 ἀλλὰ δὲν μᾶς ἀγίνεις, βρὲ ἀδελφε καὶ σὺ;

✽

Παραίτα τὸν Μπελλίνη, Γκουτὸ καὶ Δονιζέττη,
 γιατί ἐφέτος ὅλους μᾶς τρώει τὸ σκλέτι,
 καὶ μὲς ἴσπην τόση γρίνια τῆς φτώχειας τῆς μεγάλης
 σὺ εἰσιπες μονάχα ν' ἀρχίσῃς νὰ μᾶς ψάλλῃς.

✽

Νὰ μὴ μᾶς τραγουδήσῃς, σοῦ τὸ ζητῶ γιὰ χάρι...
 ὅλα σου τὰ μινύρε θὰ πᾶνε τοῦ κακοῦ,
 γιατί κανεὶς δὲν ἔχει μιὰ μετοχὴ νὰ πάρῃ
 τοῦ νέου μας Δανείου τοῦ Πατριωτικοῦ.

✽

Μήπως, καὶμὲν Βίδα, σοῦ ἐστριψάν ἡ βίδας
 κ' ἤλθες νὰ καζαντήσῃς στὴ φτωχική μας ψώρα; ...
 λοιπὸν ποτὲ τὸν Χρόνον τῶν Ἀθηνῶν δὲν εἶδες,
 νὰ μάθῃς τοῦ πολέμου πῶς ἔφθασεν ἡ ὥρα;

✽

Δὲν θέλομε μινύρε σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις,
 κι' ἂν ὡς τετόρος Ἕλληνας τὸ ἔθος ἀγαπᾷς,
 τοῦλάχιστον ἐφέτος ταῦτα μᾶς νὰ μὴ σπᾶσῃς,
 καὶ ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἤλθες ὀργήγορα νὰ πᾶς.

ΨΑΜΜΟΚΟΣΙΟΓΑΡΓΑΡΑ

(Ἡ λέξις τινύζεται εἰς τὴν προπαραλήγουσαν. Διὰ τὴν μετάφρασιν ἀπευθυντέον τῷ κ. Στεφάνῳ Σίνῳ).

Ἐν τῷ χειμερινῷ θεάτρῳ κατὰ τὴν ὠδικὴν ἐσπερίδα τοῦ νεωστὶ ἀφιχθέντος Ἑλλήνου βαρυτόνου κ. Βίδα.

- Πῶς λέγεται;
- Βίδας.
- Θᾶχῃ κι' αὔριο παράστασι;
- Ὁχι, αὔριο θᾶχῃ ὁ Καραβίδας!

✽

Ἐν τῇ πλατείᾳ διεκρίνετο καὶ ἓνα ψηλὸ καπέλλο ἐπιμό-
 νως φερόμενον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἰδιοκτῆτου του.

- Εἰς ἐκ τῶν ὀπισθεν ἐμποδιζόμενος νὰ βλέπῃ:
- Κύριε, δὲν ἔρχεστε τὸ καπέλλο σας, σᾶς παρακαλῶ;
- Ὁ κύριος δὲν δίδει καμμίαν προσοχὴν.
- Κύριε, δὲν ἔρχεστε τὸ καπέλλο σας;

— Κύριε, τὸ καπέλλο σας!

— Τὸ καπέλλο σας!

— . . . Καπέλλο!

— . . . λο!

— . . . ο!

Μικρὰ διακοπή.
 — Βρὲ ζωντόβολα, θὰ ἔρχῃς τὸ καπέλλο σου ἢ ὄχι!

Ὁ κύριος, ὁ φορῶν τὸν ὑψηλὸν πῆλον, τὸν ἔρχετο ἀμέσως.

✽

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐσπερίδα.
 Δύο κύριοι φιλονεικοῦσι περὶ τῆς κατοχῆς ἐνὸς τῶν καθι-
 σμάτων τῆς πλατείας.

Ὁ πρῶτος ἐπιδεικνύων τὸ εἰσιτήριόν του:

— Μὰ τὸ δίκό μου εἶνε προσωπικόν· εἶμαι δημοσιογράφος.
 Καὶ ὁ ἄλλος ἐν ὄργῃ:
 — Καὶ τί μ' αὐτό! Κ' ἐγὼ εἶμαι δημοσιογράφος. Ὁ
 ἀδελφός μου ἔβγαζε τὸ «Χρόνος»!
 (Ἱστορικόν)

ΤΥΠΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

— Μὰ γιατί, κουμπάρε Γιώργη, γίνονται ὁλοένα ψευτο-
 πόλεμοι;
 — Δὲν τὸ καταλαβαίνεις, κύρ Βασίλη; Σὰν ἰδοῦμε πῶς
 δὲν θὰ μωρῶσῃμε νὰ κάμωμε μὲ τὴν Τουρκίᾳ ἀληθινὸ πό-
 λεμο, θὰ κάμωμε πόλεμο ψεύτικο!

ΕΟΡΤΑΙ ΚΑΙ ΔΩΡΑ

Αἱ εορταὶ ἐσίμωσαν. ἡ ὁδὸς Ἐρμοῦ ἀνέλαβε τὴν συνήθη
 αὐτῆς πανηγυρικὴν ὄψιν καὶ δὲν δύναται τις οὔτε βῆμα νὰ
 κάμῃ ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων αὐτῆς χωρὶς ν' ἀντικρύσῃ δύο με-
 γάλους, ἀπλανεῖς, γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς ξανθοκόμου πλαγγό-
 νος, ἓνα λόχον στρατιωτῶν περικλειόμενον ἐντὸς παλάμης,
 μίαν ἀμαξοστοιχίαν σιδηροδρόμου ἢ ἐν ἀνάγκῃ θὰ ἠδύνατο
 νὰ σύρωσι μύρμηκες καὶ τρόπαια ἐξ ὀπλων κασσιτερίνων ἄτινα
 θὰ περιζωσθῶσι μεθ' ὑπερηφανείας ἀρειμάνιοι μικροὶ ὀπλίται
 καὶ θὰ ταράξωσι διὰ τῆς ἀβλαβοῦς αὐτῶν χρήσεως τὴν οἰ-
 κιακὴν εἰρήνην.

Ἄλλ' ἀφοῦ τὸ ὄμμα ἐμπλησθῆ ἔκ τῆς θέας τῶν ἀθυριάζ-
 των, τῶν εἰδῶν τοῦ καλλωπισμοῦ, τῶν πολυτίμων σκευῶν,
 τῶν καλλιτεχνικῶν ἀντικειμένων, σταματᾷ εὐχαρίστως καὶ
 τέρπεται ἐκ τῆς παρά τὰς θυρίδας τῶν βιβλιοπωλείων παρα-
 τάξεως ἀπαστραπτόντων τόμων, χρυσοδέτων, περικόμφων,
 εἰκαστικωτάτων. Διακρίνονται τὰ βιβλιοπωλεῖα Βίλμπεργ,
 Μπέκ καὶ Ἄν. Κωνσταντινίδη. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἰδίως
 συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας, διότι ὁ κ. Ἀνέστης
 Κωνσταντινίδης, ὁ γνωστὸς νοήμων καὶ φιλόκαλος ἐκδότης,
 ὁ τοιαύτην γενναίαν ὄθησιν πρὸς τὴν πρόσδοον δοῦς εἰς τὸ
 εἶδος τοῦτο τῆς βιομηχανίας εἶνε ὁμολογουμένως ὁ μόνος ἐκ
 τῶν Ἑλλήνων βιβλιοπωλῶν ὅστις συνήργησεν εἰς τὴν ἀπό-
 τινων ἤδη ἐτῶν ἐπικράτησιν τοῦ ὠφελίμου ἐθίμου τῆς ἀντι-
 καταστάσεως τῶν ἀνωφελῶν καὶ εὐθραύστων εορτασίων δώ-
 ρων διὰ βιβλίων πρὸς ὠφέλειαν πολλὴν τῆς διανοητικῆς ἀνα-
 πτύξεως καὶ πρὸς ἐπέκτασιν τῶν πόρων τῆς πενιχρᾶς ἡμῶν
 φιλολογίας.

Εἰσελθετε εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ κ. Κωνσταντινίδου,
 παρατηρήσατε τὰς ἀνεγειρομένας πυραμίδας τῶν στιλπνῶν,
 χρυσοποικίλων, πολυχρῶν τόμων· ἐκλέξατε συμφῶνως πρὸς
 τὴν ἰδιαιτέραν ὑμῶν κλίσιν μεταξὺ τόσου θησαυροῦ συγγραμ-
 μάτων πάσης ὕλης, πάσης φύσεως, πάσης φιλολογίας ἡμετέ-
 ρας τε καὶ ξένης καὶ ἔλθετε ἔπειτα νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃτε
 διότι σᾶς ὑπεδειξάμεν τὸ μόνον μέρος εἰς ὃ δύνασθε ν' ἀνεύ-
 ρητε τερπνά, προσφιλῆ, εὐπρόσδεκτα δῶρα.